

RAKTAS DURIMS

1 Didelė garbė būti šioje maldykloje. Man taip pat tai buvo šiek tiek netikėta. Aš, žinodamas, kad šįvakar komunijos vakaras, visuomet mielai ateinu į komuniją, jei esu kur nors netoliese, nes tai... Manau, kad visi krikščionys turėtų nekantriai laukti dalyvavimo komunijoje, nes Jėzus pasakė: „Jei nevalgysite, neturėsite dalies su Manimi.“ Todėl ateiti į maldyklą visuomet yra didžiulė privilegija. Be to, šįvakar brolis Nevilis pasakė, kad yra šiek tiek užkimes, ir paprašė manęs kalbėti mūsų susirinkimui. Aš atsakiau, kad mielai tai padaryčiau. Taip pat norėčiau pranešti, kad jeigu...

2 Rytoj vakare bus brolių, turto globėjų ir verslininkų susirinkimas, rytoj vakare bažnyčioje, kaip įprasta, pirmadienį, jų susirinkimo metu, ir jiems reikės kai ką nuspręsti su rangovu. Turbūt jūs visi žinote, kad mūsų...mūsų projektą patvirtino ir mes galėsime statyti bažnyčią. Taigi, viskas patvirtinta ir turbūt pradėsime šią savaitę. Darbai bažnyčioje, kiek žinau, prasidės šią savaitę. Ir čia, Džefersonvilyje, mums atsakė neigiamai, bet mes nuvykome į Indianapolio valstiją ir ten gavome leidimą, taigi ketiname statyti. Taigi pradės, ko gero, šią savaitę. Žinosime po susirinkimo rytoj vakare. Ir tuomet, po susirinkimo rytoj vakare, jei nepradės šią savaitę, jei kažkas nutiks, rangovas negalės pradėti šią savaitę, tuomet pradės kitą savaitę.

3 Ir ateinantį savaitgalį, šeštadienį vakare, sekmadienį ryte ir sekmadienį vakare kitą savaitę (ateinantį šeštadienį ir sekmadienį), jei Viešpaties valia, noriu vėl pravesti tris susirinkimus iš eilės, kaip ir prieš kelias savaites. Ir po to mes... Tai bus šeštadienį vakare, o tuomet sekmadienį ryte ir dar sekmadienį vakare. Kitą...tai bus šio mėnesio tryliką ir keturioliką.

4 O po to mes su keliais broliais išvyksime į Koloradą, į medžioklės išvyką ir paskui sugrįšime. Jei maldykla...kai ji bus baigta, jei tokia bus Viešpaties valia, aš noriu paskirti galbūt net visą savaitę (prieš man vėl išvykstant į susirinkimus) ir kalbėti apie *Septynis antspaudus* iš Apreiškimo, kaip tik prieš tai... Kaip mes

nagrinėjome *Septynis bažnyčios periodus*, toliau po jų bus *Septyni antspaudai*.

5 Ir turbūt per kitas dvi ar tris savaites, nes, man regis, jie tvirtina, kad su tokiu žmogumi, kuriam visa tai paves, jie galės...mums pavyks pastatyti maldos namus ir baigti po dešimties dienų, ar penkiolikos, kažkaip taip. Tuomet galėsime susodinti čia dvigubai daugiau žmonių nei dabar, ar, galbūt, trigubai daugiau žmonių. Todėl aš laikiu to laiko.

6 Nes praeitą šeštadienį ir sekmadienį buvo siaubinga, žinote. Jau antrą valandą dienos čia stovėjo tiek žmonių, kad galėjo užpildyti visą bažnyčią, o ji dar net nebuvo atidaryta. O kitą rytą penktą valandą...viena slaugė, gyvenanti mano kaimynystėje, atvažiavo iš ten, sakė: „Penktą valandą ryto aplink bažnyčią buvo tiek žmonių, kad neįmanoma prasisprausti.“ Taigi, o tuomet, kai žmonės patenka į vidų, ten nebėra vietų ir jie nusivilia ir išvažiuoja. O tada tie, kurie stovi susigrūdę ir kimšte užkimšę išėjimus, jiems taip ankšta ir taip toliau. Matau, kaip moterys stovi ten, ir žinote, prakaituoja taip, kad prakaitas žliaugte žliaugia. Ir koks nors vyras užleidžia savo vietą kokiam nors moteriai, o pats stovi tol, kol nepaskausta kojų, ir kas nors neužleidžia vietos jam. Žinote, štai taip, ir išties graudu, ir motinos su mažais sergančiais vaikais, ir taip toliau. Taip negerai.

7 Taigi mes stengiamės tai išspręsti statydami didesnę maldyklą. Ir padarysime jaukią vietelę, kur vaikai...kurie kartais trukdo; kaip kad maži vaikai, kurie kartais verkia, taigi, tam bus kambarys, kad motinos galėtų nueiti ir vis dar matyti tarnavimą, kuris bus transliuojamas tiesiai į tą kambarį. Ir bus kambariai sekmadieninei mokyklai ir viskas įrengta taip, kaip reikia. Ir tai, jei Viešpats leis, įvyks, prasidės ateinančią savaitę.

8 Jūs visi balsavote šimtu procentų už tai, taigi mes to laikomės, suprantate. Bažnyčia suvereni. Kaip bažnyčia sako, taip ir...nei turto globėjai, nei kas kitas...kiekvienas globėjas turi tik vieną balsą. Pastorius turi tik vieną balsą. Būtent bažnyčia...tokia bažnyčios demokratija, bažnyčios suverenumas. Pasisako visa bažnyčia. Štai ir viskas. Ir mums tai patinka, nes mes neturime jokių vyskupų ar hierarchijų, ar prižiūrėtojų ir taip toliau, kurie nurodinėtų *vieną, kitą ar trečią*. Tai

Šventoji Dvasia kalba bažnyčioje. Man patinka ši taisyklė ir ji labai gera.

9 Ir aš paklausiau: „Ar jūs visi norite palaukti, kol turėsime pakankamai, kad galėtume perkelti šią maldyklą ir pastatyti didelę bažnyčią?“ Klausimas buvo iškeltas turto globėjų pasitarime, bet jie negalėjo priimti šio sprendimo. Ir tuomet jie paprašė manęs, kaip pagrindinio prižiūrėtojo, ateiti ir paklausti bažnyčios. Taigi aš pasakiau: „Dabar mes turime pakankamai pinigų išplėsti bažnyčios dydį ir viską pertvarkyti“, – ir panašiai, ir tai, ką turėjome. Aš pasakiau: „Taigi galime tai padaryti tuoj pat arba pataupyti, kol surinksime pakankamai, kad pastatytume visiškai naują bažnyčią kitoje vietoje.“

10 Ir mes balsavome už tai bažnyčioje ir vienbalsiai nusprendėme tuoj pat atstatyti bažnyčią, tiesiog nedelsiant statyti didesnę bažnyčią. Ir ties tuo apsisvojome.

11 O Džefersonvilio valdyba atmetė mūsų prašymą, pranešė, kad negalime to daryti. Bet mes nenuleidome rankų, nuvykome į Indianapolį ir pateikėme tai valstijos valdžiai. Ir tuomet jie atsiuntė atsakymą, davė leidimą, mes turime teisę ją statyti. Taigi dabar miestas jau nebeturi su tuo nieko bendro, tai valstijos reikalas. Dabar turime leidimą ir rangovas jau laiko jį savo rankose ir, manau, jie pasiruošę pradėti bet kada.

12 Rytoj vakare, jeigu...jei rangovas pasakys, kad nori pradėti kitą savaitę, tuomet aš tiesiog atšauksiu susirinkimus...kol nesiimsime *Septynių antspaudų*. O jei rangovas negalės pradėti kitą savaitę, tuomet ateinantį sekmadienį, šeštadienį ir sekmadienį, aš prieš išvykdamas pravesiu susirinkimus.

13 Ir dar, aš norėjau juos praveisti šį sekmadienį, bet paskui sužinojau, kad šiandien komunijos vakaras, taigi atšaukiu juos šį sekmadienį. Nes kai tiek daug žmonių, negali patogiai priimti komunijos, o kai turėsime didesnę bažnyčią, – galėsime.

14 Taigi, mes čia turime būsimą prezidentą. Tai... O, jūs žinote, ką turiu omenyje. Jis visai neseniai gimė Hikersonų šeimoje. Ir jei...ar mūsų sesuo pianistė galėtų ateiti ir pianinu sugroti mums giesmės „*Atveskite juos*“ akordą, ar kokios panašios giesmės. Šis nuostabus mažas džentelmenas, taip ilgai lauktas Hikersonų šeimoje, pasirodė – puikus mažas vyrutis – ir

Hikersonams jis tikra brangenybė. O jie visi – brangenybė mums, mes juos mylime ir jie mums tikri brolis ir sesuo. Mes labai džiaugiamės, kad jų šeimoje gimė šis mažylis, kuris iš pagrindų pakeitė šią šeimą. Ir tegul dabar tėvas ir motina atneša tą mažylį pašventimui. Taigi, Rašte sakoma, kad „Jam atvedė vaikučius, mažutėlius, kad Jis uždėtų ant jų Savo rankas ir palaimintų.“

15 Taigi, pasaulyje yra tokių žmonių, kurie tiki, kaip jie tai vadina, „kūdikių krikštu“. Tai yra, jie ima tuos mažylius ir apskritai nekrikštija, nes tiesiog apšlaksto juos vandeniu. Taigi, mes niekur nerandame, kad kas nors būtų taip apšlakstytas iš suaugusių, jau nekalbant apie vaikus.

16 Juk krikštas – tai išpažinimas to, kad buvo padarytas vidinis malonės darbas. O kūdikiai apskritai nesuvokia nuodėmės. Todėl, kai Jėzus mirė ant kryžiaus, Jis mirė tam, kad paimtų pasaulio nuodėmę. Ir kai kūdikis tampa žmogiškąja būtybe ir gimsta į šį pasaulį, jis pats dar neturi nuodėmės, todėl jiems dar nereikia atgailauti. Bet kai tai...Jėzaus Kristaus kraujas patraukia tą nuodėmę... Žinoma, kūdikis gimsta nuodėmėje, motinos pradėtas neteisume, nuo gimimo meluoja, ir iš prigimties yra nusidėjėlis, bet Jėzaus Kristaus Kraujas išperka iš to. Bet kai vaikas pasiekia atsakomybės amžių ir skiria gera nuo blogo, tuomet jis turi atgailauti už tai, ką padarė. Dabar tai jau nuodėmė – tai gimimo nuodėmėje nuodėmė, tai žmonijos nuodėmė, tai ta nuodėmė, kurią padarė Adomas ir Ieva, ir kurios Dievas neiškaito dėl Jėzaus Kristaus Kraujo. Taigi, kūdikiui nereikia atgailauti dėl nuodėmių, kol jis nenusideda – tuomet jam reikia atgailauti. Suprantate? Ir kai jis atgailauja, tuomet ateina laikas krikštui ir tada jis krikštijamas panardinimu.

17 Iki to laiko laikomės Biblijos nurodymų, kurie teigia: „Atvedė pas Jėzų vaikučių, kad Jis uždėtų rankas ant jų ir palaimintų.“ Šį vakarą šie mieli tėvai atneša šį kūdikėlį pastoriumi ir man pašventimui. Ir jie mano, kad atnešdami jį į Kristaus atstovų rankas, jie atiduoda jį į Kristaus rankas. Tuomet tikėjimu mes atnešame kūdikį Dievui, kad padėkotume, jog atvedė jį į pasaulį, ir paprašytume Dievo jį palaiminti, ką ir vadiname „kūdikių pašventimu“.

18 Taigi, jūs žinote, kad taip pat elgiausi su savo vaikais. Viena mano dukrelė šiandien Šlovėje ir ji buvo pašvęsta Viešpačiui čia, prie altoriaus. Šiandien ten gale sėdi mano sūnelis ir dukrytė, kurie dar nebuvo pakrikštyti. Vienai – vienuolika, šiandien kalbėjau su ja apie tai, su Sara, apie krikštą. Ir Juozapui dar tik septyneri, jis tam dar per jaunas, kol... Jei jis to norėtų, ir pasakytų, kad Dievas jam tai įdėjo į širdį, tuomet tai padaryčiau. Bet kūdikius aš tiesiog pašvenčiu Viešpačiui, nes toks Rašto mokymas apie tai.

19 Broli Nevili, dabar ateik čia, prašau, prie šito nuostabaus mažylio. [Broliis Branhamas prieina prie brolio ir sesers Hikersonų. – Red.] Aš bijojau paimti... Tai Holinas? Holinas? Taip, Holinas jaunesnysis. Styvenas Holinas. Ką gi, tai puiku. O, man atrodė, kad jis miega. Tokia Hikersonų prigimtis: kas bevyktų, tai...?... Mačiau jį neseniai, pasakiau: „Prezidentas“, – ir taip toliau. Bet, žinoma, tam jis dar per mažas (suprantate?), kad kalbėtume apie jį kaip apie prezidentą. Nagi, sveikas gyvas! Žinau, kad bet kuriai dievobaimingai motinai tai tikras lobis. Kaip jūs manote? Labai mielas. Ir dabar, broli Hikersonai, sese Hikerson, kaip Kristaus tarnas, kaip jūsų pastorius, aš tikėjimu nešu šį kūdikį į Jėzaus Kristaus rankas, į kurias jūs norite jį atiduoti.

20 Nulenkime galvas, kai pastorius ir aš stovime čia uždėję rankas ant kūdikio.

21 Mūsų dangiškasis Tėve, Biblijoje Tau atnešdavo mažus vaikelius, kad uždėtum ant jų rankas ir palaimintum juos. Ir tikrai, Viešpatie, jie buvo palaiminti. Ir dabar, sekdami Tavo pavyzdžiu, tuos dalykus, kuriuos Tu darei, stengiamės tiksliai vykdyti ir mes, Viešpatie, skaitydami Bibliją ir sekdami pavyzdžiu, būtent taip, kaip Tu darei. Ir šis tėvas ir motina, broliis ir sesuo Hikersonai, mūsų mylimi mokiniai čia, bažnyčioje, atneša mums šį mažą džiaugsmo ryšulėlį, kurį Tu patikėjai jų global. Jis atėjo iš Taveš, Viešpatie. Tu jiems davei šį kūdikį. Ir dabar jie trokšta atiduoti jo mažą gyvybę Tau, kad tarnautų Tau. Aš meldžiu, kad Tu palaimintum šį vaiką, kad suteiktum jam ilgą gyvenimą. Tegul jis gyvena, jei įmanoma, iki pat Viešpaties atėjimo. Meldžiu, kad palaimintum jį, kur jis bebūtų. Tebūna jis auginamas krikščioniškoje šeimoje, kurioje ir gimė, ir telieka toje šeimoje. Tegul tėvas ir motina sulaukia, kol pamatys

vaiką už sakyklos, jei įmanoma, pamokslaujanti Evangeliją. Jie mieliau matytų tai, Tėve, negu...aukštose pareigose Baltuosiuose rūmuose, ar dar kur, nes jie Tavo tarnai, ir nori, kad vaikelio gyvenimas būtų pašvęstas ir palaimintas Dievo darbui.

22 Dabar aš meldžiu, Tėve, kad palaimintum šį vaiką. Tenusileidžia ant jo Dievo malonė, tebūna jis sveikas ir laimingas visą gyvenimą. Ir tebus gyvi tėvas ir motina, kol jis užaugs, mes dar kartą prašome. Palaimink tą, kurį mes laiminame Tavo vardu.

23 O dabar, mažasis Styvenai Holinai Hikersonai, aš atiduodu tave Jėzui Kristui, kad palaiminimai, kurių mes prašėme, nusileistų ant tavęs. Būk sveikas ir stiprus, mano mažasis broliuk, ir gyvenk Dievo šlovei. Jėzaus Kristaus vardu mes to prašome. Amen. Telaimina jus Dievas. Telaimina Dievas jus visus...?...

Ten visad jauni, visad jauni,
Šalyje, kur mes būsim jauni.
Visad jauni, visad jauni,
Šalyje, kur mes būsim jauni.

24 Argi tai nebus nuostabu?! Vaikai taps suaugusiais, seni taps jaunais. Argi tai ne nuostabu? Mes niekada nesirgsime ir niekada neliūdėsime, ir niekada nemirsime.

25 Taigi, apie tarnavimus brolis Nevilis paskelbė. Dabar aš taip pat noriu pranešti, kad...tas susirinkimas, nepamirškite apie tai ir apie tuos susirinkimus, apie kuriuos jis kalbėjo. Taip pat ponija Ford, kuri anksčiau lankydavo šią bažnyčią – prieš kelias dienas aš nuvežiau ją pas dukrą – ir jai aštuoniasdešimt metų, ir ji iškeliavo susitikti su Viešpačiu vakar, man regis, aštuntą valandą vakaro. Ir jos išlydėjimą mes su pastoriumi vesime koplyčioje pas Kutsą trečiadienį dešimtą... [Brolis Nevilis sako: „Pusę vienuolikos.“ – Red.] Pusę vienuolikos ateinantį trečiadienį. Ponija Ford, ponija... Aš turbūt nebeatsiminsiu, koks jos... Levis, Levio Fordo žmona. Mūsų... Tai...tai Loido Fordo motina, apie kurį skaitėte mano knygutėje – jis norėjo man išsaugoti skauto kostiumą, iš kurio man teliko viena klešinė. Taigi tai...tai to jaunuolio motina. Taip kad aš neseniai nuvežiau ją ir kartu su ja pasimeldžiau; vargšė senutė. Ir ji iškeliavo susitikti su Viešpačiu Jėzumi.

26 Tai štai, jei Viešpats leis, aš čia norėjau kai ką pranešti, kad tarnavimai, jei jie vyks kitą savaitę (jei iš viso tai įsidėjau, ar bent jau maniau, kad įsidėjau), apie tai, ką ketinu kalbėti per...per kitą...tuose ateinančiuose tarnavimuose kitą savaitę. (Jeigu aš...aš manau... Man atrodo, buvau įsidėjęs į šitą knygutę, nežinau, įsidėjau ar ne. Taip, štai jis.) Jei Viešpats leis, šeštadienį vakare noriu pamokslauti tema „*Kodėl vienas žmogus daro įtaką kito gyvenimui?*“. O sekmadienį ryte noriu pamokslauti apie „*Piramidės viršūnės uždengimą*“. Ir sekmadienį vakare noriu pamokslauti apie savo Vedlį tema „*Mano Vedlys*“ – ateinantį sekmadienį vakare. Taigi, tepalaimina Viešpats tas mintis ir tepadedu man, nes aš buvau išvykęs, ir neturiu plataus konteksto jų paaiškinimui.

27 Taigi šįvakar reikia paskubėti ir padaryti kelis dalykus. Beje, aš čia turiu laišką, kuris...kuris ką tik atėjo paštu – Bilis jį neseniai išėmė – kad kažkokie broliai Mičigane... O jis atėjo iš tarnautojų asociacijos, kurioje ko tik nebūna (todėl viskas ir atrodo taip įtartina, suprantate, tai...). Jie čia tvirtina, kad kažkokie broliai, kurie teigia, kad aš juos ten siunčiau, pamokslauja, kad vyrai turi palikti savo žmonas ir ieškoti savo dvasinės žmonos ir kad...kad aš absoliučiai neklystantis, kad nėra nieko... Ir, o, tokių siaubingų dalykų jūs dar negirdėjote. Ir apie tai išgirdo tarnautojų asociacija ir parašė man laišką apie tai ir...kad aš juos ten nusiunčiau ir dėl to kyla daug painiavos. Ir kai kurie iš jų pranašauja sakydami, kad vienas vyras turi palikti *šitą* žmoną ir vesti *aną*. Taigi, ši bažnyčia žino, kad tokių paistalų mes nepalaikome.

28 Mes tikime Biblija. Mes tikime, kad kai vyras ima moterį, tai yra jo žmona ir tik mirtis gali juos išskirti. Tik taip... Mes netikime tokiomis nesąmonėmis. Taip pat netikime ir „laisva meile“. Netikime tokiais dalykais. Mes absoliučiai tikime Biblija ir vien tik ja. Taigi aš tiesiog padarysiu šio laiško kopiją ir nusiųsiu jiems savo atsakymą ir išspausdinsiu žurnaluose ir taip...taip reikalas bus išspręstas. Bet kuriuo atveju tikiuosi, kad taip bus, jiems tai bus atsakymas.

29 Taigi, ši vakarą, prieš atversdami Raštą, pasikalbėkime su mūsų Viešpačiu.

30 Mūsų dangiškasis Tėve, mes artinamės prie Tavo malonės Sosto Viešpaties Jėzaus Vardu, To Didžiojo,

kuris nusileido iš Šlovės atskleisti mums Dievo turtų gausybes. Kokie mes dėkingi Tau už tą didį Jėzų, kuris buvo Dievo apraiška asmeniškai mums, ir per Jį mes turime atpirkimą iš savo nuodėmių. Ir mes jau perėjome iš mirties į Gyvenimą, nes tikime Juo. Nes apie Jį parašyta, kad Jis pasakė: „Kas Mano Žodžių klauso ir Mane atsiuntusį tiki, tas turi amžinąjį Gyvenimą ir nepateks į teismą, bet iš mirties yra perėjęs į Gyvenimą.“

31 Palaimink Savo Žodžius šįvakar, Viešpatie. Ir mes atėjome čia, kad neužilgo priimtume komuniją. Krikščionys, Karalystės bendrapiliečiai, susirinks prie altorių ir ten priims tai, ką mes vadiname „komunija“ – nedidelę dalelę švento simbolio, kuri Tu mums palikai, kad parodytume, jog tikime, kad Tu mirei už mūsų nuodėmes ir prisikėlei trečią dieną, ir gyveni per amžius, ir darysime tai, kol Tu nesugrįši, kaip Raštuose mums įsakyta. Pašventink mūsų širdis nuo piktų minčių, ir nuo visko, ką padarėme priešingai Tavo didžiajai valiai. Tėve, atleisk mums ir suteik mums Savo malonės šįvakar. Atlaužk mums dabar Gyvenimo duonos Žodyje, kai mes Jį skaitysime ir apie Jį kalbėsime. Viešpaties Jėzaus vardu mes to prašome. Amen.

32 Taigi, Apreiškimo knygoje, pradėdamas vienintelę eilutę, noriu perskaityti 20-tą eilutę...tiksliau pirmą eilutę dvidešimto skyriaus.

*Ir išvydau angelą, nužengiantį iš dangaus,
laikantį rankoje bedugnės raktą ir didžiulę
grandinę.*

33 Taigi, norėčiau kalbėti, jei tai būtų...jei turėčiau išsirinkti iš čia temą ar kontekstą, iš šios vietos, artimiausioms dvidešimčiai ar dvidešimt penkioms minutėms, tuomet norėčiau pavadinti tai „*Raktas durims*“. Na, aš nenoriu, kad tai vadintųsi „raktai“, nes Petručiui buvo duoti Karalystės *raktai*. Tačiau aš noriu pavadinti tai „*Raktas durims*“. Ir tuomet, iš karto po to, norėsiu kai ką trumpai pakomentuoti apie komuniją prieš mums ją priimant šį vakarą.

34 Taigi, raktas. Aš pastebėjau (kai mes skaitome), kad šis Angelas nužengė iš dangaus, laikydamas rankoje raktą. Man regis Apreiškimo 13 ar 19 mes ir vėl matome kitą angelą, ateinantį su raktu. O raktas yra...racto paskirtis yra kažką atrakinti, kažką, kas buvo užrakinta,

ar tai, kas turėtų būti užrakinta. Tačiau raktas duodamas būtent tuo tikslu.

35 Taigi, būna įvairiausių raktų, nes mes juos daug kur naudojame. Yra raktai nuo sandėlių, yra raktai nuo jūsų namų, yra raktai nuo jūsų automobilio. Ir mes juos vadiname raktais, ir jie yra raktai. Ir dažniausiai galima padaryti jų dublikatus. O kartais namui galima padaryti taip vadinamą visraktį. Kitaip tariant, tai raktas, pagamintas su tam tikrais svertais ant ašies...jis tam tikru būdu pasuka spyną ir gali atrakinti beveik visas duris, – tai ir vadinama visrakčiu. Tai ruošinys, atitinkantis daugelio raktų šablonus, todėl jis gali atrakinti mūsų namus ar net automobilius, galima padaryti jų dublikatus. Ir tuomet yra...

36 Bet koks raktas negali atrakinti jokių durų, kol jo nepanaudoja ranka. Turi būti kažkas, kas panaudoja tą raktą. Pats savimi raktas pasinaudoti negali. Kas nors turi panaudoti tą raktą.

37 Panašiai kaip šis mikrofonas, į kurį aš...į kurį aš kalbu. Šis mikrofonas nebylus. Jei niekas į jį nekalbės, pats kalbėti jis negali. Kažkas turi į jį kalbėti. Taigi, tai ne mikrofonas, o balsas arba garsas už jo, kurį mikrofonas oro banga perduoda iki jūsų ausų.

38 Ir lygiai taip pat yra su Evangelijos skelbimu. Mes patys, tarnautojai, nesame Evangelija. Bet mes viso labo siųstuvai, kurie perduoda Dievo Balsą per save klausytojui.

39 Tas pats ir su regėjimu. Šiuo metu aš negalėčiau papasakoti bažnyčiai jokio regėjimo. Bet jei Šventoji Dvasia pirmiausia parodytų regėjimą man, aš jį perduočiau tam, kam jis skirtas. Taigi, tai būtų ne mano...ne aš, regėjimas būtų buvęs ne nuo paties manęs, bet būtų būtent Dievo duotas regėjimas, o aš būčiau tik perdavėjas, kad praneščiau regėjimo žinią žmonėms.

40 Taigi, taip pat ir su raktu. [Brolis Branhamas kosėja. – Red.] (Atsiprašau.) Raktą būtina turi laikyti ranka, kuri atrakina duris. Suprantate, turi būti ranka. Štai, o tą raktą, apie kurį aš kalbėsiu šįvakar, jį gali laikyti tik viena ranka, ir tai yra tikėjimo ranka. Tik ji gali laikyti tą raktą. Rankose gali būti ir kiti raktai, o šiam reikia būtent tikėjimo rankos.

41 Štai, paimkime, pavyzdžiui, pažinimo raktą. Juk žmogus turi...jei jis nori sukaupti žinių (suprantate?),

taigi, tam yra raktas. Žmogus turi atrasti tam tikrą kelią. Jis turi būti...imtis knygų ir mokintis, ir jis negali...niekas negali už jį išmokti. Galima jį mokyti, bet išmokti jis turi pats. Ir vienintelis būdas, kaip jis tai gali padaryti, – jis turi rasti tą raktą, tą dalyką, kuris jam atvers, ar at...skleis ieškomas žinias.

42 Ir yra žmonės, kurie mėgina groti pianinu ir...ar muziką. Jie to tiesiog nesugeba, bet gali vaikščioti, ir mokytojas juos mokys pamoka po pamokos, bet jie taip ir neišmoks. Jiems tiesiog neduota laikyti šios paslapties rakto, kaip skamba ritmas ir melodijos garsai ir taip toliau. Tam reikia rakto.

43 Ir matematika: yra raktas ir matematikai, kuriuo tiesiog privalai išmokti naudotis. Aš mačiau žmogų, kuris galėjo paimti keturias skaičių eiles, uždėti pirštus, po vieną ant skaičių eilutės, ir tiesiog taip perbraukti (o skaičiai iš kokių penkių-šešių skaitmenų), ir parašyti apačioje atsakymą. Skaičiavo iš karto keturias skaičių eilutes, bet ką nuo vieno iki devynių!.. Man sunkiai sekasi suskaičiuoti ir vieną eilutę, nebent jei tam užtenka rankų ir kojų pirštų, kad išspręščiau vieną eilutę. Aš niekada nebuvau radęs to rakto. Bet matote, kai kurie tiesiog turi tą raktą ir žino, ką su juo daryti.

44 Ir yra žinių raktas, žmogus...žinioms. Yra raktas mokslui, moksliniams tyrimams. Taigi, yra...tai svarbus raktas. Žmonės ieško to rakto.

45 Kaip čia neseniai jie atrado atomą ir sužinojo, kad yra atomai, ir atomai sudaro molekules ir taip toliau. Taigi, jie ėmė tyrinėti, kažkas manė, kad, jei viskas laikosi drauge būtent dėl to atomo, jei atomo kryptis galėtų būti pakeista, tuomet tai, ką jis laiko, sugriūtų. Nes viskas susidaro iš atomų, mes tai žinome. Štai, ši stulpą sudaro atomai. Jus sudaro atomai. Žolę, medžius – viską sudaro atomai. O jei tas atomas, besisukantis viena kryptimi, jei jis galėtų būti suskaidytas ir imtų suktis kita kryptimi, tuomet jis naikintų. Ir taip didieji mokslininkai tikėjo, kad tai galima įgyvendinti, ir jie dirbo ir dirbo, valandų valandas, savaitę po savaitės, metus po metų, kol galiausiai tai pasiekė.

46 Tai buvo, man atrodo, Tomas Edisonas – apie šviesą – sako, kad šis žmogus turėjo pakankamai žinių elektrą paversti šviesa. Jis – elektros lemputės išradėjas. Naktimis jis net neidavo miegoti. Jis imdavo į rankas

sumuštinį ir valgydavo, sėdėdavo ir skaičiuodavo, ir dirbdavo. Kažkur sąmonės gilumoje kažkas jam kuždėjo, kad jis gali tai padaryti. Kas tai? Tai raktas, kuris gali atverti kelią.

47 Ne taip jau seniai buvo žmogus, kuris manė, kad turi talentą rašyti iliustruotas istorijas. Jis tikėjo, kad turi rankoje tą raktą. Ir jis norėjo...jis nuėjo... Jis gyveno Kanzase. Jis nuėjo pas garsaus Kanzas-Sičio laikraščio leidėją ir nusinešė kelis savo darbus. Ir leidėjas tarė: „Pone, jums tai tiesiog neduota. Jūs...galite net nesistengti, jūs...jūs to nesugebate.“ Bet tai jo nenuramino. Jis žinojo, kad turi tai. Jis ir vėl sugrįždavo, ir vėl mėgindavo, bet šis (redaktorius) jam duodavo neigiamą atsakymą. Galiausiai jis ėjo kitur, ir čia jam atsakydavo: „Pone, jums tai tiesiog neduota. Jūs to nesugebate.“ Tačiau jis tikėjo, kad sugeba! Štai kaip reikia: jis kai ką laikė savo rankoje! Galiausiai jis gavo užsakymą parašyti nedidelį scenarijų...man regis, redakcinį straipsnį, ar kažką panašaus, bažnyčiai, kažkokį nedidelį iliustruotą pasakojimą bažnyčiai. Ir jis nuomojosi nedidelį garažą, kuriame knibždėjo žiurkių ar pelių, kur pelės visur lakstė, ir panašiai, taip pat ir per jo popierius, ir jis pastebėjo, kad viena pelytė buvo ypatinga. Štai ten gimė Peliuko Mikio istorija. Dabar jis multimilijonierius – Voltas Disnėjus. Kodėl? Jis kai ką turėjo rankoje ir žinojo tai, žinojo, kad jam pavyks. Taip padaromi visi didieji pasiekimai – kai vyrai ir moterys žino, kad turi kai ką savo rankoje ir žino, kad gali tai padaryti.

48 Kai šalį ištiko poliomieltas... Kaip... Dabar mums visiems nurodyta pasiskiepyti, kad jį išnaikintų. Kai poliomieltas ištiko... Vakar klausiausi gydytojo, važiuodamas keliu, kažkokio gydytojo iš Luizvilio. Jis sakė: „Prieš keletą metų, kai ta didžiulė epidemija ištiko Luizvilį, – pasakė, – jei kas nors būtų pabuvęs mano vietoje, kai aš mačiau penkiasdešimt septynis respiratorius vienoje vietoje, ir vyrus, moteris, berniukus ir mergaites, paralyžiuotus dėl ligos, vadinamos poliomieltu, ir jiems niekuo nebebuvo galima padėti.“ Tarė: „Daugiau niekada nenorėčiau to pamatyti.“

49 Bet mokslininkai susimąstė: „Jei yra tokia blogybė kaip poliomieltas, tai tikrai yra kažkas, kas jį neutralizuotų.“ Jie kovojo, stovėdavo gatvėse su auliniais

batais (tie gaisrininkai), tiesdavo skrybėles ir prašydavo išmaldos, valkataudavo darydami viską, kad rastų raktą nuo durų į laisvę. Ir galiausiai, vienas krikščionis džentelmenas, pavardė Solkas, atrado vakciną. Kodėl? Juk jie turėjo reikalą su blogiu, juk jie turėjo reikalą su „žudiku“; kažkur buvo raktas, kuris galėjo žmonėms vėl atverti laisvę ir Solko vakcina tapo nepakeičiama priemone. O, štai ką gali padaryti raktas! Vakcina buvo pagaminta ir dabar poliomielitas yra naikinamas šia vakcina, nes jos ieškojo nepavargdami ir nepasiduodami – kažkur slypėjo tas raktas. Nuo to turėjo būti kokie nors skiepai ir jie buvo pasiryžę tai atrasti.

50 Ir jei yra toks blogis kaip poliomielitas, difterija, raupai, geltonoji karštligė, stabligė, trizmas ir taip toliau, ir mokslininkai sugebėjo kovoti su tuo blogiu dieną ir naktį, kol rado skiepus nuo viso to, nes tai – blogis, tai – žudikas, tai tuo labiau yra raktas į išgelbėjimą žmogui, esančiam nuodėmės kalėjime. Yra raktas nuo tų durų, kad išlaisvintų nuo to žmogų.

51 Bran-... Paprastai, kai raktas pasisuka spynoje... Ir kai randi raktą, jis būtinai yra nuo kokio nors turto, nuo ko nors vertingo, arba to apskritai net nerakintum. Jei neverta rakinti, tuomet taip ir palieki. Bet kai tai verta užrakinti!.. Taigi dažniausiai raktas ką nors parodo, arba suteikia galimybę patekti į kažką vertingo. Raktas – štai kam jis skirtas. Jis atrakina kažką vertingo.

52 Taigi, švento Jono dešimtajame skyriuje skaitome, Jėzus pasakė: „Aš esu Durys į avidę. Aš esu Durys“, – ne šiaip *kokios nors* durys, būtent *tos* Durys, vienintelės Durys. „Aš esu tas Kelias, vienintelis Kelias, Tiesa ir Gyvenimas, ir niekas neateis pas Tėvą kaip tik per Mane. Aš esu Durys į avidę ir visi, kurie pirma Manęs atėjo, buvo priešai, vagys ir plėšikai.“ Jis yra Durys į avidę. Jis yra Durys į išgelbėjimą.

53 „Neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo turime būti išgelbėti, tik Jėzaus Kristaus vardu,“ – ne bažnyčios, ne denominacijos, ne religijos mokymo, ne kokių nors doktrinų, bet tik Jėzaus Vardu. Tai yra...tai yra Raktas. Nenuostabu, kad Petras galėjo panaudoti vieną iš jų Sekminių dieną. Žmonės norėjo žinoti, kaip patekti pro tas Duris. Jis panaudojo raktą. O yra tik vienas raktas, nes yra tik vienos Durys. „Aš esu tos Durys.“ Ir Petras turėjo Raktą nuo Jų. Ir jis tarė:

„Atgailaukite, ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, ir jūs gausite Dievo turtą.“ Štai raktas Durims, o Jėzus yra Durys.

Yra tik vienos Durys į išgydymą ir Jėzus yra tos Durys.

54 Yra tik vienos Durys į ramybę. Taip. „Aš jums duodu Savo ramybę.“ Tik Jis vienintelis yra Durys į tikrą ramybę. Galite manyti, kad turite ramybę. Galite susitaupyti pakankamai pinigų nusipirkti namui; galite susitaupyti pakankamai pinigų, kad aprengtumėte vaikus, turėtumėte, ką valgyti, o galite įgyti pakankamai populiarumo, kad būtumėte populiarūs tarp žmonių. Bet naktį, kai nusiauni batus ir ruošiesi gultis, yra tik vienas dalykas, galintis tau duoti ramybę. Tai yra, net jei žinotum, kad tą naktį mirsi, yra tik viena Ramybė, ir būtent Jėzus yra ta Ramybė. Jis mūsų Ramybė.

55 Jis mūsų Išgydymas. „Aš esu Viešpats, tavo Dievas, kuris išgydau visas tavo ligas.“

56 Jis – Durys į Dangų. Ir nėra kitų durų ar kito kelio, tik per Jėzų Kristų. Jis – Durys į Dangų.

57 Taigi, Jėzus yra Durys į visus šiuos dalykus, o tikėjimas yra raktas, kuris atrakina Duris. Taigi, jei Jėzus yra Durys į visus šiuos Dievo pažadus, tai tikėjimas Jo pabaigtu darbu atrakina kiekvienas duris į visus lobius, esančius Dievo Karalystėje. Suprantate? Raktas yra... Tikėjimas yra raktas, atrakinantis kiekvieną Jo duotą pažadą. Tai padaro tikėjimo raktas, tikėjimas Jo pabaigtu darbu. Štai apie tokius raktus mes kalbame.

58 Taigi, iš laiško Žydams vienuolikto skyriaus aš čia turiu visą sąrašą tų...šių tikėjimo herojų. Būtent tas Durų raktas užčiaupė liūtams nasrus. Būtent raktas, tikėjimas, atrakino kalėjimus. Būtent tikėjimas, tikėjimo raktas, užgesino ugnies karštį, paspruko nuo kalavijo ašmenų, prikėlė mirusius gyvenimui. Tai buvo tikėjimas, tikėjimo gyvuoju Dievu raktas. Ta ranka, tas vyras, ta moteris, kurie gali paimti tą tikėjimo raktą, gali atrakinti kiekvieną Dievo duotą pažadą. Bet jei jūs neturite to rakto, tuomet paprasčiausiai baksnosite, niekuomet neatrakinosite jų. Atsimušite į tai, nes tas raktas...

59 Kiekvienas teisingai pagamintas raktas atitinka tam tikrus svetus spynoje ir tie raktai turi būti tam tikros formos, tam tikro pavidalo, kuris pasuktų tuos

svertus. Ir mažiausias neatitinkantis svertelis viską sugadins.

60 Todėl aš tikiu pilna Evangelija, kiekvienu Dievo Žodžiu, kuris išlaisvina Dievo jėga, kuris atveria žmonėms Jo palaiminimus. Būtent raktas Durims tai atrakina. O, tie didingi herojai, tie pranašai ir didieji Biblijos žmonės, kurie turėjo raktą!.. Štai kodėl jie galėjo užčiaupti liūtams nasrus, užgesinti ugnies karštį, pasprukti nuo kalavijo ašmenų, prikelti mirusiuosius gyvenimui ir daryti įvairiausių stebuklus – todėl, kad jie laikė tą raktą ir žinojo, kad jis suveiks, nes tas raktas buvo suteiktas Rašto.

61 Taigi, jei aš kišu religijos mokymų raktą, tuomet nežinau, kas bus. Jeigu jie sako: „Mano bažnyčia sako, kad yra taip“, – nežinau, kaip dėl to.

62 Bet kai Biblija to moko, ir aš laikau savo rankoje, tiksliau, savo širdyje tikėjimo raktą, kuris sako: „Tai Dievo Žodis“, – jis užgesins ugnies karštį, jis atrakins ligoniams išgydymą, jis atrakins išganymą paklydusiems. Aš turiu priėti prie Durų – viskas Jo vardu – „visa, ką bedarytumėte žodžiu ar darbu, visa darykite Jo vardu“, žinodami, kad raktas, kurį turite, yra tikėjimas, nes Jis sukurtas pagal Raštą. Taigi, jei tai religijos mokymų raktas, denominacinis raktas, tuomet nežinau, ką jis padarys. Bet jei tai Rašto raktas, jis atrakins, nes Dievas taip pasakė. Štai, o, nenuostabu, kad jie galėjo sustabdyti ugnies jėgą ir taip toliau – jie turėjo raktą.

63 Dievui užtekdamo linktelėti kuriam nors iš šių pranašų – niekas negalėjo jų sustabdyti. Jam nereikėdavo elgtis taip, kaip kartais tenka daryti su manimi – kalti vėl ir vėl – ir, galbūt taip pat jums (tikiuosi, kad ne), bet man kartoja: „Eik padaryk tą“, – ir tuomet eini klupinėdamas. Ir: „Padaryk tai“, ir: „Sugrįžk ir padaryk iš naujo: nepadarei to teisingai.“ Užtekdamo mažo linktelėjimo! Tiesiog...jie tiesiog jausdavo, kaip Dvasia sakydavo jiems: „Štai ką reikia padaryti“, – ir niekas negalėjo jų sustabdyti. Broli, jie...jie užčiaupdavo liūtų nasrus, jie išvengdavo kalavijo ašmenų, jie numalšindavo ugnį, ko jie tik nedarė – užtekdamo Dievui linktelėti – nes jie laikė savo rankoje raktą, tą didįjį tikėjimą! Jie darbavosi dėl Dievo, nes niekas negalėjo jų sustabdyti. O, kaip šlovinga!

64 Kaip vieną kartą jaunas vyras priėjo prie senyvo brolio, kuris buvo dievobaimingas senolis, senas Dievo pranašas. Ir šis girdėjo, kaip tas vyras nuolat liudydavo, visuomet pasakodavo apie Dievo gerumą ir apie tai, koks yra Dievas ir kas yra Kristus, ir tiesiog visą laiką kalbėdavo. Galiausiai tas jaunuolis turėjo būti išventintas tarnavimui, taigi jis priėjo prie šio seno išminčiaus ir tarė jam: „Pone, aš noriu jūsų paklausti.“

Jis atsakė: „Klausk, jaunuoli.“

65 Jis paklausė: „Ar iš tikrųjų Kristus jums tiek daug reiškia, kaip sakote?“

66 Jis tarė: „Jis man reiškia daugiau, negu kada nors galėčiau apsakyti.“ Štai prašom. Kas tai buvo? Jis rado raktą.

67 Tada tas jaunuolis atsakė: „Jeigu jūs visa tai tvirtinate ir sakote man, kad jums tai taip realu, tuomet aš noriu pažinti tą patį Jėzų taip pat realiai.“ Kas tai buvo? Jis žinojo, kad tas senolis laikė raktą, kad jis galėjo atrakinti ir galėjo užrakinti.

68 Žinote, raktas, kuris užrakina, taip pat ir atrakina. Suprantate? Galite atišti arba surišti. Tikrai. Tas pats raktas, kuris užrakina – atrakina. Raktas, kuris atrakina, gali užrakinti. Būtent taip. Suprantate? Nes jis daro ir viena, ir kita. Kaip gaila, kad bažnyčia to jau nebemato. Kaip liūdna, kad bažnyčia pasidavė religijos mokymams (kaip čia pasielgta šiandien), o dabar kviečia susivienyti.

69 Mes matome, kad dabar didžioji Romos hierarchija ir kiti ketina susitikti, ketina pakeisti kai kurias programas. Aš maniau, kad nepakeitė, bet visgi ketina pakeisti, suteikti kiekvienam kunigui popiežiaus galią, ir...kur jis bebūtų, ir taip toliau. Kaip gaila, kad bažnyčia ėmė ir pasidavė dogmoms vietoj Žodžio. Suprantate? Štai kada jie paliko raktą, būtent tada. Būtent todėl šiandien tarp žmonių nevyksta didelių stebuklų ir ženklų, kurių būdavo. Jie prarado raktą! Taip, jie žino Duris, žino, kad Durys yra, bet dar reikia, kad raktas atrakintų tas Duris. Lobis slypi už Durų. Jis užrakintas nuo netikinčiųjų žvilgsnių. Bet tikintysis, kuris turi tikėjimą ir gali paimti tikėjimo raktą, gali atrakinti tas duris. Tikrai taip.

70 Vieną kartą prieš keletą metų čia buvo vienas misionierius brolis, kuris jautė pašaukimą vykti į Afriką. Jis buvo jaunas vyrukas su žmona ir dviem vaikais, labai

gražios mažos mergaitės, abi septynerių ar aštuonerių metų. Ir tai niekaip neapleido šio vyruko. Jis buvo tarnautojas, turėjo gerą bažnyčią kaimo vietovėje, bet niekaip negalėjo pabėgti nuo to pašaukimo: jis turi vykti į Afriką. Jis meldėsi dieną naktį. Nenorėjo vykti. O Dievas toliau jam kalbėjo: „Tu *privalai* važiuoti!“ Ir galiausiai jis priėjo prie to, kad...prie galutinio sprendimo, kad turi važiuoti.

71 Todėl jis kreipėsi į savo bažnyčios misionierių tarybą ir pasakė: „Dievas pašaukė mane misionieriauti džiunglių glūdumoje Rodezijoje.“ O tos džiunglės užkrėtos maliarija, karštligė ir (o dar po tokia karšta saule) pelagra, ir raupsais, ir įvairiausios ligos knibžda tose džiunglėse, kur jis ketino vykti...praleisti savo likusį gyvenimą. Pardavė savo namus ir viską, ką turėjo. Taigi, misionierių taryba norėjo jį išmėginti ir paklausė: „Ar tu esi visiškai tikras?“

Jis atsakė: „Aš tikras.“

72 Jie tarė jam: „Gerbiamasis, o ar susimąstei apie tai, kad turi dvi gražias mažas dukrytes ir turi mielą jauną žmoną, ir jei tu tiesiog... Gal tiesiog nuvyk ten, apsižiūrėk, kaip viskas yra, ir tada sugrįžk?“

73 Atsakė: „Ne, Viešpats man pasakė. O, tai taip tikra!“ Jis tarė: „Viešpats mane pašaukė. Ir aš nenoriu palikti namų, nenoriu palikti savo bažnyčios ir savo žmonių, bet Viešpats pašaukė mane tenai į tas džiungles.“

74 Ir jis tarė: „Gerbiamasis, ar žinai, kad tavo mažos mergaitės gali užsikrėsti geltonąja karštligė arba hemoragine karštligė ir per vieną naktį mirti?“ Ir jis vardijo įvairius žmones, kurie prarado savo vaikus, mažylius, kai atsivežė juos ten, nuo tų ligų, nuo kurių nebuvo paskiepyti. Ir pridūrė: „Pagalvok apie raupsus, apie savo simpatišką žmoną ir dvi mažas mergaites su raupsais ir apie karštą saulę, ir dalykus su kuriais teks susidurti.“ Tarė: „Negi nebijai pavojaus vežtis ten savo vaikus ir žmoną, į tokią vietą?“

75 Ir misionierius stovėjo ten, jaunas vyrukas, ir ašaros ėmė riedėti jo skruostais, jis apsisuko ir tarė: „Mano broliai! Štai kaip aš žiūriu į Dievo pašaukimą, – pasakė, – jei Dievas pašaukė mane į Afriką, tuomet mano vaikai ir mano šeima saugesnė Afrikoje, nei bet kur kitur pasaulyje.“ Amen. Kas tai buvo? Jis turėjo raktą savo

pašaukimui, jis tikėjo tuo, apie ką kalbėjo. O, aš pamaniau: kaip puikiai pasakyta! Kai pirmą kartą išgirdau, mano širdis suspurdėjo. Matote? „Jei Dievas pašaukė mane į Afriką, tai mano vaikai, apsupti raupsų, pelagros ir visų tų dalykų, saugesni nei bet kur kitur šioje žemėje.“ Jis turėjo raktą. Štai ko reikia.

76 Kai turite raktą, nėra jokios baimės, jokios dvejonės, jokio klausimo. Jums nereikia klausti apie tai kieno nors kito, jūs *tiksliai* žinote. Laikote tai savo rankose, žinote, ką daryti. Amen. Jūs žinote, kas prie ko, žinote, kad durys atsirakins! Jūs patikrinote svertus ir žinote, kad jie tiksliai reikiamoje vietoje – kai įkišite raktą, durys atsilapos.

77 O, jei tik bažnyčia turėtų tuos raktus! Jei tik bažnyčia turėtų tą tikėjimo raktą, mes galėtume atrakinti bet kurias duris, bet kurią ligą, bet kokią nelaimę, bet kokį susirgimą. Tai galėtų būti mums atrakinta, jei tik turėtume raktą. Šis vyras turėjo savo pašaukimo raktą.

78 Atleiskite, prašau, už asmeninį liudijimą. Aš pamenu, kaip jau prieš maždaug penkiolika, septyniolika metų kai Viešpats man pasakė ten prie upės, kai nužengė tame Ugnies Stulpe, kurio nuotrauką matote; ir Jis prakalbo man ir tarė: „Tu turi nešti šią Žinią po visą pasaulį.“

79 Ir aš pamenu, kaip Jis man kalbėjo Grins-Milyje. Ir aš nuėjęs papasakojau pastoriui, o jis man tarė: „Bili, ką valgei tą vakarą? Susapnavai košmarą.“ Jis sakė: „Grįžk prie savo darbo. Tu dirbi viešojo aptarnavimo kompanijoje, turi gerą darbą, eik ir užsiimk savo...savo reikalais, sūnau.“ Sakė: „Tu susapnavai košmarą. Kažką suvalgei.“ Tai manęs nė truputėlio nesustabdė!

80 Kai aš pradėjau išgydymo tarnavimus, daugelis iš jūsų čia pamenate mano pamokslą tą rytą apie tai, kaip Dovydas ėjo susitikti su Galijotu, kaip aš pamokslavau.

81 O man sakė, jis tarė: „Modernaus mokslo dienomis, kai vykdome įvairiausius medicininius tyrimus, kai turime geriausius gydytojus, kai bažnyčia jau prieš daugelį metų pamiršo dieviškąjį išgydymą ir panašius dalykus, kaipgi tu eini prieš tokį milžiną? Kaipgi tu pasirodysi prieš metodistus, baptistus, presbiterionus ir taip toliau, ir net prieš sekmininkus, kurie jau seniai tai pamiršo ir pasinėrė į savo religinius mokymus? Kaip tu pasirodysi, neturėdamas denominacijos ar kokios nors

kitos priedangos? Ką gi tu darysi, Bilai?" Vienaip ar kitaip tai manęs nė kiek nesutrikdė, nes laikiau savo rankoje raktą! [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.] Aš pasakiau... Žmonės sakė: „Niekas tavimi nepatikės. Tu nesugebėsi to padaryti. Niekas tavimi nepatikės.“

82 Aš sakiau: „Man nerūpi. Viena tikrai žinau: Dievas pašaukė mane ir aš turiu eiti, nes Dievas pašaukė mane.“ Aš laikiau raktą. Jis mane pašaukė, Jis man parodė, Jis man pasakė ir aš mačiau Jo Buvimą, kai Jis mane įgaliojo, ir tame slypėjo raktas!

83 Pastorius tarė: „Turi vos septynių klasių išsilavinimą ir ketini pamokslauti ir melstis karalių ir monarchų akivaizdoje?“

Aš atsakiau: „Taip yra pagal Jo Žodį!“

84 Maždaug tokiu laiku praeitais metais, gal savaite ar dviem anksčiau, kai aš atėjau čia į bažnyčią ir papasakojau jums, kad Viešpats Dievas parodė man regėjimą apie medžioklės išvyką ir apie tam tikrą gyvūną, kuri rasiu, su šimto septynių centimetrų ilgio ragais. Ir kad grįžtant, kai jau būsiu nušovęs tą gyvūną (kur jis gulės ir kokioje padėtyje), grįždamas atgal aš turėjau nušauti sidabraspalvį lokį grizlį. Ir aš nuėjau į tam tikrą vietovę ir pasikalbėjau su žmogumi ir jis pasakė: „Nežinau jokio gyvūno, kuris taip atrodo. Ir kas dėl lokio grizlio – niekada nemačiau nei vieno.“

Aš pasakiau: „Bet kažkur čia jis turi būti.“

85 Tai jis tarė: „Juk ten, kur vykstame, lokiai net negyvena. Mes čia ieškome snieginųjų avinų, toli už miško ribų.“ Ką gi, aš ėjau su juo.

86 O antrąją dieną, būtent toje vietoje, būtent ten, kur Viešpats pasakė, gulėjo tas gyvūnas. Taigi, kai aš priėjau ir nušoviau tą gyvūną, ir kol mes tvarkėme odą ir ragus ir taip toliau, jis tarė: „Noriu kai ko tavęs paklausti. Tu man prieš tris dienas sakei, kai išvykome iš stovyklos, jog po to, kai nušausi šį žvėrį, kad pakeliui namo nušausi sidabraspalvį lokį grizlį.“

Aš atsakiau: „TAIP SAKO VIEŠPATS!“

87 Pasakė: „Aš neabejoju, – tarė jis, – nes mano brolis buvo epileptikas: nors tu jo niekuomet gyvenime nebuvai matęs, vieną kartą atvažiavai čia, ir pasakei man, kad tas vaikinys pasveiks, kuomet aš kai ką padarysiu. Taip ir buvo.“ Jis kalbėjo: „Bet, broli Branhamai, aš noriu kai ko paklausti, – jis tarė, – aš viską matau iki pat kalno

papėdėdė, iki pat miško, kur stovi tie arkliai. Ir ten nieko nėra. Ten nėra nei vienos žolytėdė, nei akmens – visiškai nieko.“ Penkių centimetrų storio kerpių sluoksnis kilo aukštyn nuo miško pusanthro kilometro ar daugiau, virš miško. Paklausė: „Kur gi bus tas lokys?“

88 Aš atsakiau: „Dievas yra Jehova-Irė. Jei Jis man pasakė, kad ten bus lokys, tai jis ten ir bus.“

89 Besileidžiant nuo kalno, kaskart, kai priartėdavom dar kokiais aštuoniais šimtais metrų, jis sakydavo: „Brolis Branhamai, pats laikas tam lokiui pasirodyti.“

Aš sakydavau: „Nesijaudink, jis pasirodys.“

90 Ir kai mes buvome beveik už penkių šimtų metrų nuo arklių, vėl turėjome pailsėti su tais sunkiais ragais ir daiktais, kuriuos nešėmės ant nugarų. Jis dar kartą apsižvalgė, ir pamačiau jo veide, kai pažvelgė į mane, atrodė, lyg giliai širdyje jis abejotų. Matote, jis tikėjosi, kad taip įvyks, bet rakto neturėjo.

91 Bet vienaip ar kitaip, iš Dievo malonės, Jis niekada nėra manęs nuvylęs. Kai Jis man pasakė, kad ten bus sidabraspalvis, aš turėjau rakta. Aš nė truputėlio neabejojau, nei kiek. Pasisukau į jį ir pasakiau: „Badai, jis ten bus.“ Ir kai tik pasisukau, ten stovėjo lokys, tiesiai virš mūsų, už kokių aštuonių šimtų metrų.

92 Jis užsimetė akinius, jis tarė: „Bili, nieko sau, čia gi sidabraspalvis dičkis!“

93 Matote, raktas, regėjimas, Viešpaties Žodis – to niekas negali pakeisti ar sustabdyti! Bažnyčiai šiandien reikia ne išsilavinimo. Bažnyčiai šiandien reikia ne denominacijos. Bažnyčiai šiandien reikia ne religijos mokymų. Tai, ko šiandien reikia bažnyčiai – tai rakto, atrakinančio Raštus, Duris. O Kristus yra Durys ir Jis yra Žodis. Tikėjimas gyvojo Dievo Žodžiu atrakina visas duris.

Dieve, duok mums tą rakta. Duok mums tą rakta.

94 Laiško Žydams dvyliktame skyriuje sakoma: „Todėl ir mes, tokio didelio liudytojų debesies apsupti, nusimeskime visus apsunkinimus bei lengvai apraizgantį netikėjimą.“ Čia sakoma „nuodėmė“, o *nuodėmė* – tai „netikėjimas“. Suprantate? Yra tik viena nuodėmė – tai netikėjimas.

95 O *nuodėmė* reiškia „nepataikyti į taikinį“. Kaip šaudant: jei nepataikai, reikia tiksliau nukreipti ginklą (suprantate?), nes kažkas negerai. Jūs nepataikėte į

taikini. Matote, grįžkite ir pabandykite iš naujo. Nuodėmė reiškia „pasisuk, tu nepataikei į taikini“. Jei norite tapti krikščionimis, ir nuėję prisijungiate prie bažnyčios – jūs nepataikėte į taikini. Jei jūs norite tapti krikščionimis, ir jus apšlakstė Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu – jūs nepataikėte. Geriau grįžkite. Jūs nepataikysite į taikini. Jūs visą laiką prašausite, galiu jus patikinti. Tik viena gali jus laikyti tikslioje linijoje: tai Raštas, Biblija, Žodis. Nes tiek dangus, tiek žemė praeis, bet Dievo Žodis niekuomet nepraeis.

96 Taigi, laikykite raktą, tikėjimą Žodžiu! Ir visu tuo tikėjimu, kurį turite (ir nei truputėlio neabejokite), jūs galite atrakinti visas duris, esančias tarp jūsų ir Dievo palaiminimo, skirto jums. Tepadeda mums Dievas turėti tuos raktus – tokia mano malda. Nulenkime dabar galvas maldai.

97 Mūsų dangiškasis Tėve, mes Tau dėkojame šįvakar, kad davei mums raktą, kuris atveria mums išganymą. Aš Tau dėkoju už tai, Viešpatie, kad mes išgelbėti, ir už raktą, kuriuo iki šiol galėjome naudotis. Bet Dieve, duok mums tikėjimą, kad kiekvienas iš šių Žodžių, parašytų Tavo Knygoje, yra maži svertai, o tas Raktas vadinamas Jėzumi...tiksliau tos Durys vadinamos Jėzumi; ir raktas, vadinamas tikėjimu, prisiliedamas prie kiekvieno Žodžio, atrakina Jas. Jis pasuka žemyn tą svertelį ir mes galime įžengti į tą palaiminimą. Dangiškasis Tėve, duok mums tą raktą, kad galėtume tikėti Dievo pažadais, kad mūsų tikėjimas nepavestų, kad mes galėtume pasitarnauti Tau ir tiems, su kuriais bendraujame.

98 Atleisk kiekvieną mūsų netikėjimo nuodėmę, Viešpatie, ir padėk mums būti Tavo. Dabar mes artinamės prie komunijos stalo ir aš meldžiu, dangiškasis Tėve, kad Tu atleistum mums visus nusižengimus, kad galėtume įeiti į bendravimo aplink Dievo stalą džiaugsmą. Mes to prašome Jėzaus Vardu. Amen.

99 Mano broli, sese, jei tu turi raktą nuo Karalystės, raktą nuo Durų, išganymo raktą, tepadeda tau Dievas atidaryti duris ir įsileisti Jėzų. Leiskite Jam suteikti jums dalykų, kurių taip...taip trokštate.

100 Taigi, dar minutėlę prieš tai, kai pradėsime skaityti apie komuniją, noriu kai ką pasakyti, nes tai apie komuniją. Ir kai mes ateiname prie šio altoriaus, yra tik

vienas kelias: tai yra, jei mes rankose laikome tikėjimo raktą, tai leidžia mums žinoti, kad mūsų nuodėmės atleistos. O jei mes neturime to rakto, kuris atrakina Duris, jog mūsų nuodėmės atleistos, tai mums ne vieta už Viešpaties stalo. „Nes kas valgo ir geria nevertai, tas valgo ir geria sau pasmerkimą, Viešpaties kūno neišskirdamas.“ Tai tiesa.

101 Manau visi žinome, kad šiandien nacionalinė komunijos diena. Šią dieną visos bažnyčios priima komuniją. Tai nacionalinė komunijos diena visoje šalyje. Ir aš pamaniau, kad tai tinkamas laikas pasakyti keletą žodžių apie komuniją prieš ją priimant, kol pastorius, jei gali, paruoš skaitymui Rašto vietas apie tvarką prie Viešpaties stalo. Taigi, ši komunija... (Aš užtruksiu ne ilgiau negu dešimt minučių.)

102 Ši komunija, kurią mes ketiname priimti, kelia daugiausiai ginčų tarp visų Biblijos mokymų. Tai buvo jų...vienas iš pirmųjų ginčų ankstyvojoje bažnyčioje. Ir šiandien protestantai – episkopalistai ir metodistai, ir daugelis kitų protestantų bažnyčių – mielai priimtų katalikų...Romos katalikų doktriną, jei galėtų juos perkalbėti tuo vieninteliu klausimu apie komuniją. Tačiau jie sutiks su tuo, kad šventikas turėtų tuoktis ir būti tarnautoju. Katalikų bažnyčia keletą kartų sutiko su tuo jų suvažiavimuose ir susitikimuose. Jie su tuo sutinka. Ir jie sutaria dėl įvairių maldų ir taip toliau – protestantų bažnyčia dėl to sutinka. Ir katekizmai, ir panašiai, nedideli altoriai šen ir ten – katalikų bažnyčia pasiruošusi tai padaryti. Bet kai kalbama apie komuniją, čia jie išsiskiria. Kiekvienas, kuris skaitė istoriją, žino tai. Bet, žinoma, mano požiūriu, jiems tektų daug ko atsisakyti, kad aš galėčiau tai priimti (suprantate?), nes to nėra Biblijoje.

103 Bet aš noriu pasakyti vieną dalyką apie katalikų bažnyčią. Ar žinote, kad pradžioje katalikų bažnyčia buvo apaštalinė sekmininkų bažnyčia? Iš tiesų buvo! Tai buvo pati bažnyčios pradžia. Ir matote, prie ko jie...prie ko jie priėjo? Jie vis pašalindavo Žodį ir įterpdavo dogmą.

104 Ir jei sekmininkų bažnyčia egzistuotų dar šimtą metų, ji nutoltų nuo Biblijos daug toliau, nei šiandien yra nutolusi katalikų bažnyčia, tuo keliu, kuriuo eina dabar.

105 Katalikų bažnyčiai prireikė kelių šimtų metų, kad nuo to atsitrauktų, trijų šimtų metų nuo ankstyvosios

bažnyčios iki organizuotos Romos katalikų bažnyčios, kurią jie įkūrė. Ir jie atėmė...pritraukė aukštus postus užimančius žmones ir taip toliau, ir jie iškirpo *vieną* ir *idėjo kitą*, patraukė tą ir pridėjo aną, patraukė pagoniškus stabus ir pastatė katalikiškas statulas ir taip toliau, ir eidavo į kompromisą, kol atsidūrė ten, kur yra dabar – Romos katalikų bažnyčioje.

106 O protestantiška sekmininkų bažnyčia, kuri per penkiasdešimt egzistavimo metų atsitraukė nuo to, nuo ko pradėjo, po šimto metų bus prastesnės būklės nei katalikų bažnyčia. Teisingai. Tai pasakyta kategoriškai, bet tik pažiūrėkite, nuo ko jie nupuolė. Jie perėjo tiesiai į organizaciją, perėjo į kompromisą su *tu* ir su *anuo*, ir su viskuo kitu. Ir štai prašom, matote, keliauja tiesiai atgal.

107 Tačiau *komunija* vadinama „Viešpaties vakariene“. Taigi, daugelis žmonių nori ją priimti ryte. Biblijoje nepasakyta, kad tai buvo Jo *pusryčiai*. O žmonės šiandien...kaip jie vis dar gali sakyti „Viešpaties vakarienė“, kai jie ne... Jie išbraukė *vakarienę*, praleido ją ir pavadino „pietumis“. Hm! Nesąmonė. Vakarienė!

108 Taigi, Biblijos laikais tai visuomet buvo ginčytinas klausimas, tai buvo ginčytinas klausimas ir tuomet. Žmonės neteisingai suprato Viešpaties vakarienę. Kai jie ateidavo prie stalo, Paulius sakė tiems korintiečiams, kad jie ateidavo ir prisigerdavo prie Viešpaties stalo. Matote, jau tada tai buvo neteisingai suprasta. Jis sakė: „Jei norite valgyti, pavalgykite namuose.“

109 Ir dar vienas dalykas, kurio esmę neteisingai suprato: nusidėjėliai ir žmonės, gyvenantys nuodėmėje, ateidavo ir priimdavo komuniją. Ir tai buvo neteisingai suprasta. Žmogus gyveno su savo motina, pamote, ir bažnyčia jam apie tai sakė – vis tiek prie stalo priimdavo komuniją.

110 Ir tarp jų buvo susiskaldymų, o jie vis tiek priimdavo komuniją. Jis sakė: „Girdėjau, kad gyvenate kaip visi pagonys. Ir tarp jūsų kilo nesutarimų, kokie būna pas...ypač Kefo namuose ir taip toliau.“ Sakė: „Jūs gyvenate kaip visi pagonys.“ Matote, neteisingai suprato.

111 Komunija visuomet būdavo neteisingai suprantama. Taigi, galėčiau tęsti apie tai valandų valandas, bet reikia pereiti prie komunijos ir kojų plovimo. O kojų plovimą jie paprasčiausiai apskritai praleido, išskyrus kelias denominacijas. Daugelis

sekmininkų visiškai nuo to atitraukė. Matote? Ir... Biblijoje tai vis tiek yra, būtent taip, kaip buvo parašyta. Suprantate?

112 Taigi, Roma nevadina to komunija. Jie vadina tai „mišiomis“. Tai vadina „šventosiomis mišiomis“. Jie nepriima komunijos, jie priima mišias. Tai mišios. O mišios, žinoma, panaikina tikrąją komunijos prasmę. *Mišios* reiškia „viltis“. Jie priima mišias, tikėdamiesi, kad, jeigu dalyvaus mišiose, Dievas jiems atleis nuodėmes, kai jie tiesiogiai priima Kristaus kūną, kurį kunigas paverčia Kristaus kūnu ir krauju, priima tai, tikėdamiesi, kad dėl to Dievas neiškaitys jų nuodėmių. Tai mišios.

113 Protestantai tai vadina „komunija“. *Komunija* reiškia „dėkojimas“, ką protestantai... Katalikas priima mišias, vildamasis, kad per mišias Dievas atleis jiems jų piktadarystes. Protestantas tai priima su padėka už tai, kas jau buvo padaryta per *komunikavimą* su Dievu, bendravimą su Juo, kad tai jau įvykdyta. Katalikas tikisi, kad tai bus padaryta, protestantas sako, kad tai jau padaryta. Katalikas svarsto, ar jo nuodėmės atleistos, protestantas išpažįsta, kad jos atleistos, kad jis laisvas. O komunija yra komunikavimas su Dievu. Ir mes priimame šiuos simbolius ne vildamiesi, kad mūsų nuodėmės *bus* atleistos, bet kad jos jau *yra* atleistos. Nes tai... **V**iena yra viltis, o kas kita yra tikėjimas. Vienas *tikisi*, kad jis teisus, o kitas *žino*, kad jis teisus. Suprantate? Kitas... Vienas *tikisi*, nes nežino, kur stovi, o kitas *žino*, kad yra teisus, nes *žino*, ką pasakė Dievas. Štai taip. Štai kur skirtumas. Todėl kai jūs tiesiog *viliatės*, būkite atsargūs; bet kai *žinote*, tuomet pirmyn! Suprantate, tuomet jūs bendravime su Dievu. Protestantas – jis...jis sako, kad jam atleista ir *žino* tai, o katalikas laiko mišias – *tikisi*, kad bus atleista. Štai, pavyzdžiui: vienas – elgeta, kuris tikisi, kad viskas bus gerai (suprantate?); kitas – elgeta, kuris dėkoja už tai, kas jau padaryta. Jie abu elgetos. Bet vienas elgetauja tikėdamasis gauti, o kitas elgeta *žino*, kad tai turi, ir dėkoja, kad jam tai duota. Štai kur skirtumas. Taip ir su komunija. Tikrai taip. Vienas *viliasi*, kad jam atleista, kitas *žino*, kad jam atleista ir už tai dėkoja.

114 Taigi komunija skirta krikščionims, kurie gimė iš naujo iš Dievo Dvasios. O *gimęs iš naujo* nebūtinai reiškia, kad jūs gavote Šventąją Dvasią. Atsiminkite.

Daugelis taip moko. Nepažįstu nieko, kas apie tai moko šitaip (nors brolužis Arganbraitas čia neseniai paminėjo iš sakyklos). Suprantate? Tačiau naujasis gimimas nėra Šventosios Dvasios krikštas. Raštas to nepatvirtina, aš nemanau (suprantate?), kaip aš tai matau. Suprantate? Aš tikiu, kad jūs gimę iš naujo...

115 Ir todėl aš naudoju žodžius „krikštas Jėzaus Kristaus vardu“, bet ne atgimimui. Taigi, sekmininkai, jungtinių sekmininkų bažnyčia krikštija Jėzaus Kristaus vardu atgimimui. Aš tuo netikiu. Gali tai daryti, jei nori. Bet aš tikiu, kad Petras pasakė: „Pirmiausia atgailaukite.“ Vanduo neatleidžia nuodėmių. Bažnyčia pavadinimu „Kristaus bažnyčia“ pamokslauja apie tai šitaip. Bet aš tikiu, kad atgaila, dievobaimingas liūdesys...*atgailauti* reiškia „apsisukti 180 laipsnių“. Grįžkite atgal, jūs nepataikėte į taikinį, pradėkite iš naujo. Pirmiausia padarykite tai. Ir jūsų vandens krikštas tėra išorinis išpažinimas to, kas buvo padaryta jūsų viduje, kad jūs priėmėte Kristų kaip savo Gelbėtoją.

116 Turbūt šįvakar čia tik šios bažnyčios lankytojai, kiek žinau; aš čia būnu nepakankamai, kad žinočiau, kas ateina, o kas ne. Neseniai mane šiek tiek kritikavo už tai, kad baseine pakrikštijau vieną vyrą, senyvą žmogų. Ir aš važinėdavau pas jį, jis buvo geras senukas. Man teko privilegija visą jo šeimą atvesti pas Kristų – visi jie krikščionys. Šis senukas buvo malonus žmogus ir jis man patiko, taigi aš nuvažiauvau pas jį ir pasakiau: „Seneli, kodėl tu netampi krikščioniu?“ Jis mane myli.

117 Jis atsakė: „Broli Branhamai, aš tapsiu krikščioniu, kai pasidarysiu pakankamai geras.“

118 Aš atsakiau: „Seneli, padaryk štai taip: paieškok tokios vietos, kur gali pasidaryti pakankamai geras, tada papasakok man, kur ta vieta – aš irgi noriu ten nuvykti.“ Sakiau: „Kristus niekuomet neatėjo gelbėti gerų žmonių. Jis atėjo gelbėti blogųjų.“ Jei manote, kad esate geri, tuomet Jis atėjo gelbėti ne jūsų. Jis ateina gelbėti tų, apie kuriuos žino, kad jie blogi. Suprantate? Kristus mirė, kad išgelbėtų nusidėjėlius. Suprantate? Ir aš pasakiau: „Seneli, štai kur yra riba.“

Jis tarė: „Juk aš rūkau cigaretes.“

Atsakiau: „Neketinu net kalbėti apie jas.“

Jis kalbėjo: „Aš mėginau mesti, broli Branhamai.“

Sakiau: „Aš neketinu kalbėti apie cigaretes.“

Jis vėl: „Na, kai sugebėsiu...”

119 Aš atsakiau: „Ne...nereikia apie jas iš vis daugiau kalbėti, pamirškim jas. Noriu užduoti tau klausimą.”

Jis tarė: „Gerai, kokį?”

Aš paklausiau: „Ar tiki, kad yra Dievas?”

120 Atsakė: „Žinoma, tikiu.” Tarė: „Manau, kad tikiu taip pat tvirtai kaip ir tu, broli Branhamai.”

121 Aš paklausiau: „Ar tiki, kad tas pats Dievas persimainė ir tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų Jėzaus Kristau Asmenyje tam, kad išgelbėtų žmones?”

Tarė: „Taip, tikiu tuo.”

„Ir Jis mirė, kad išgelbėtų tokius nusidėjėlius kaip tu ir aš?” Matote?

„Taip, tikiu tuo.”

122 Aš pasakiau: „Viskas yra taip: mes visi čia esame dideliame pastate, ir mes kalėjime. Ir aš negaliu stovėti *šitame* kampe ir sakyti: „Tai man padės išeiti iš kalėjimo”, – atsistoti *čia* į kampa ir sakyti: „Štai iš *čia* man bus lengviau ištrūkti iš kalėjimo”, – mes visi tokioje pačioje padėtyje. Ir kiekvienas žmogus, gimęs šiame pasaulyje, gimė nuodėmingas, pradėtas neteisume, nuo pat gimimo meluoja. Jis iš prigimties renegatas.”

123 Kažkas neseniai paklausė, tarė: „Broli Branhamai, jeigu... Ar būtų koks skirtumas tarp Adomo ir levos ir jų vaikų šiandien, jei jie būtų nuogi, vaikščiotų... Ar jų kūnai būtų tokie patys?”

124 Aš atsakiau: „Tikrai ne.” Mes su broliu Fredu ir kitais keliavome namo po voverių medžioklės. Aš pasakiau: „Ne, jie nebūtų tokie patys.”

125 Paklausė: „Nori pasakyti, kad leva būtų ne tokia moteris kaip jos dukros, o Adomas ne toks vyras kaip jo sūnūs?”

Aš atsakiau: „Daugeliu atžvilgiu – taip, bet kūno sudėjimo atžvilgiu – ne.”

Jis paklausė: „Koks būtų skirtumas?”

126 Aš atsakiau: „Jie neturėtų bambos. Jie buvo sutverti. Teisingai. Jie nebuvo prie nieko pritvirtinti.”

127 Kadangi ją turi visi, gimę šiame pasaulyje, tai parodo, kad tai nuo pat pradžių renegatas. Teisingai. Pasakiau: „Be abejo, štai kur skirtumas. Jie neturėtų bambos. Jie nebuvo sujungti su jokia moterimi, kad čia patektų.” Suprantate, Dievas juos sukūrė.

128 Taigi, aš tariu: „Noriu kai ką pasakyti. Visi žmonės, esantys šiame kalėjime – kas gi šventas? Kas nebuvo gimęs per seksą? Kas gali padėti kitam, nepaisant to, kas jis yra? Mes visi tame pačiame kalėjime. Bet Dievas padarė Save vienu iš Savo kūrinių ir gimė nelytiniu keliu per šventą Kraują, kurį pats sukūrė, ir tuo Krauju Jis mus išpirko.“ Paklausiau: „Ar tiki tuo, seneli?“

Jis atsakė: „Aš tikiu tuo.“

129 Aš tariu: „Kristus mirė už tokius blogus žmones kaip tu. Taigi, yra tik vienas kelias. Tu nieko negali padaryti. Jis siūlo tai tau. Neįmanoma to užsitarnauti. Nieko neįmanoma padaryti, kad tai gautum. Jis tai tiesiog duoda tau. Ar priimsi tai, ką Jis dėl tavęs padarė, kad išgelbėtų tave nuo pragaro?“

130 Jis tarė: „Aš tai padarysiu.“ Jis pasakė: „Bet jei tik aš galėčiau atsikratyti tų cigarečių.“

131 Aš pasakiau: „Cigaretės pačios išsidangins. (Suprantate?) Tu tiesiog... Aš neklausiu tavęs... Aš ne įstatyminkas, aš tikiu malone: „Visi, kuriuos Tėvas Man davė, ateis pas Mane.“ Aš tariu: „Jei tiki tuo visa širdimi!..“

Jis patvirtino: „Visa širdimi aš tikiu tuo.“

132 „Tuomet ar priimsi tai, remdamasis šiuo pamatu, kad tu to nevertas, bet Jis yra tas, kuris vertas? Nežiūrėk į save, žiūrėk į Jį, nes pats sau nieko negali padaryti. Žiūrėk į tą, kuris dėl tavęs kai ką padarė. Kaip dėl Jo?“

„O, – atsakė šis, – Jis vertas.“

Aš pasakiau: „To ir reikia, tuomet priimk tai, ką Jis tau duoda.“

Atsakė: „Priimu.“

133 Ir aš pakrikštijau jį Jėzaus Kristaus vardu. O jis išėjo iš čia ir užsidegė cigarete.

134 Prieš keletą savaitių buvau jo namuose. Vieną naktį mačiau regėjimą apie amžinai žaliuojantį medį, kuris buvo nukirstas ir apverstas aukštyn kojom. Mačiau prie jo prikaltas lentas. O priešpaskutinė lenta buvo išskirtinė. O žemiau, po ta lenta, visai prie krašto, kuris štai *taip* kabojo, kaip tik toje vietoje medis sulūžo. Ir Balsas tarė: „Tai turėjai būti tu“, – ar: „Tai būtum buvęs tu.“ Ir senelis Koksas nukrito, susižeidė štai *čia* nugarą. Taigi, kitą rytą, kai jis buvo lovoje, jam atnešė cigaretes, o bet koks noras buvo dingęs. Prieš keletą savaitių... Jis daugiau neėmė jų į burną, nebenori nei vienos, ar kažko

panašaus. Matote? Ir aš mačiau seniau, kai jo rankos būdavo visos pageltusios (prieš keletą savaitių) nuo cigarečių, o dabar jis nepakenčia jų nė iš tolo! Pirmiausia padarykite tai, kas svarbiausia! Nesistenkite tapti gerais, jūs iš prigimties blogi, ir nieko čia nepadarysi. Yra skiriamoji riba, visi žmonės toje pusėje.

135 Taigi, kai aš gimiau šiame pasaulyje, tai įvyko iš mano motinos ir tėvo šventos santuokos; jos iščiose buvo kiaušinėlis, o mano tėvo liaukose buvo kraujo laštelė. Mano gyvybė susideda iš tos kraujo laštelės, ne iš mamos kiaušinėlio – iš mano tėvo kraujo laštelės. Ir kai ta kraujo laštelė atsidūrė reikiamoje vietoje, kad susitiktų su kiaušinėliu, kai taip įvyko, gamtai buvo Dievo įsakyma suteikti man kūną. Ir kai aš tuomet gimiau žmonijoje, man buvo suteikta galimybė tapti protinga būtybe, kaip visi žmonės, kad galėčiau vairuoti automobilį ar daryti tai, ką daro žmonės: vaikščioti, kalbėti, vairuoti automobilį ir taip toliau. Man tai buvo suteikta, nes gimiau žmonių šeimoje, ir man buvo duota intelekto galia būti žmogumi.

136 Taigi, kai aš gimiau Dievo šeimoje, aš atėjau per Kraują, Kraujas davė man Gyvybę. Ir po to, kai tapau gyvas Kristuje, Jis pakrikštijo mane Šventąja Dvasia ir davė galią būti Dievo sūnumi. Taigi, panašiai kaip aš galiu vaikščioti, kalbėti kaip žmogus, vairuoti automobilį kaip žmogus... O kai aš priėmiau Šventąją Dvasią, gavau jėgą išvartyti demonus, kalbėti naujomis kalbomis, pamokslauti Evangeliją, gydyti sergančiuosius – aš pakrikštytas! Ne gimęs, bet pakrikštytas!

Aukštutiniam kambarėlyje

Jie meldės Jo Vardu

Ir Šventa Dvasia pakrikštyti

Jie buvo ten kartu.

137 Jūs tikite Amžinuoju Gyvenimu ir esate atgimę savo tikėjimu. Jėzus pasakė Švento Jono 5:24: „Kas Mano žodžių klauso ir Mane atsiuntusį tiki, tas turi amžinąjį Gyvenimą“, – ne Šventąją Dvasią, bet Amžinąjį Gyvenimą. Jis gimė Dievo šeimoje, o paskui buvo pakrikštytas Šventąja Dvasia su sugebančia mąstyti tikėjimo jėga, padedančia jam tikėti Evangelija, kad ši būtų veiksminga ir teisingai reikštųsi. Amen. Tuomet jis elgiasi kaip Dievo sūnus. Tuomet jis gali išvartyti

demonus. Jėzus sakė: „Šie ženklai *lydės* juos!“ Matote? „Mano vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis, ims gyvates, gers mirtinus nuodus.“ Matote, jis Šventąja Dvasia gauna jėgą tai daryti.

138 Taigi, prieš išeidamas Jis pasakė: „Man geriau, kad Aš išeinu. Nes jei neišeičiau, pas jus neateitų Šventoji Dvasia.“ Suprantate? „O kai Ji ateis, Ji įtikins pasaulį dėl nuodėmės ir išmokys teismo, ir parodys tai, kas bus (tai yra regėjimai). Ji jums apreikš tuos dalykus, kurių jus mokiau.“ Tie patys Žodžiai, kad Jis atėjo... Niekas negali suprasti Žodžių be Šventosios Dvasios krikšto. Ir kai žmogus sako, kad turi Šventosios Dvasios krikštą, ir abejoja Žodžio teisingumu, tuomet kažkas negerai.

139 Paulius buvo Naujojo Testamento kritikas. Tai nebuvo...Naujasis Testamentas dar nebuvo parašytas. Paulius buvo krikščionybės kritikas – Saulius. O kai jis gavo Šventąją Dvasią, jis trimis metams iškeliavo į Aziją ir studijavo Raštus, nes buvo išmokytas Gamalielio, didžio mokytojo. O po to, kai sugrįžo, po keturiolikos metų, jis nuėjo susitikti su Petru Jeruzalėje ir pamatė, kad jų Evangelija buvo Žodis Žodin tokia pati. Tas pats Dievas, kuris paskatino Petrą pamokslauti Sekminių dieną ir liepti atgailauti ir pasikrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu, ta pati Šventoji Dvasia apreikšė tai Pauliui ir šis pasakė jiems Apaštalų darbų 19 (po to, kai vieną kartą jie jau buvo Jono pakrikštyti), pasakė: „Jums reikia iš naujo pasikrikštyti Jėzaus Kristaus vardu.“ Suprantate?

140 Matote, Šventoji Dvasia tiksliai laikosi Rašto. Jo... Tikėjimas tuo atveria kiekvieną paslaptį. Amen! Biblijoje 1-ajame Jono 5:7 sakoma: „Yra trys liudytojai Danguje: Tėvas, Žodis (Kuris yra Kristus) ir Šventoji Dvasia; šitie trys yra viena. Ir yra trys liudytojai žemėje: vanduo, Kraujas ir Dvasia. Šie trys nėra viena, bet *sutaria* kaip vienas.“ Taigi, neįmanoma turėti Tėvo, neturint Sūnaus; neįmanoma turėti Sūnaus, neturint Šventosios Dvasios – jie yra viena. Bet galima būti išteisintam ir nebūti pašventintam, galima būti pašventintam neturint Šventosios Dvasios. Pašventinimas ateina per Kraują, per Kraują ateina Gyvenimas. Suprantate? O Šventoji Dvasia yra Dievo jėga (suprantate?), jėga, duota bažnyčiai.

141 „Jūs gausite (ką?) jėgą, – Apaštalų darbų 1:8, – po to, kai ta Šventoji Dvasia nužengs ant jūsų, jūs gausite jėgą! (Ne „gimsite iš naujo.“) Jūs gausite jėgą po to, kai

Šventoji Dvasia nužengs ant jūsų. Tuomet būsite Mano liudytojai Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje, ir ligi pat žemės pakraščiu.“ Suprantate? Jūs gaunate jėgą po to, kai priimate Šventąją Dvasią. Bet pirmiausia turite gauti Šventąją Dvasią, o tai ir yra Dievo Jėga (suprantate?), kad išreikštumėte ir parodytumėte...jūs... Kaip kad jūs tapote žmonėmis ir išmokote kalbėti ir vaikščioti, ir daryti tai, ką daro žmonės – taip ir tuomet, kai esate pakrikštijami Šventąja Dvasia, jums suteikiama galia elgtis kaip Dievo sūnams ir dukterims. Nenuostabu, kad žmonės elgiasi ir daro taip, kaip daro šiandien – jie niekuomet nebuvo pripildyti Šventąja Dvasia. Jei būtų, tuomet elgtųsi kitaip. Jie tvirtina, kad yra pripildyti, bet Jėzus pasakė: „Jūs pažinsite juos iš vaisių.“ Tai kaipgi jūs galite tai daryti? Matote? Visa tai labai painu. Suprantate? Grįžkite prie faktų!

142 Taigi, jei gyvenate tvarkingai ir tvirtinate, kad esate krikščionis, mes kviečiame jus šįvakar prie Viešpaties stalo. Šiandien, žinoma, komuniją priima visoje šalyje – vieni vienaip, kiti kitaip. Bet manau, kad geriausia elgtis taip, kaip Raštuose, būtent taip, kaip jie darė Raštuose. Manau, to pakanka.

143 Brolį Nevilį, ar turi savo Bibliją? Dabar brolis Nevilis perskaitys Rašto vietas. [Brolis Nevilis sako: „1-ojo Korintiečiams 11-tas skyrius nuo 23-čios eilutės“, – ir skaito Raštą:

Aš tai gavau iš Viešpaties ir perdaviau jums, kad Viešpats Jėzus tą naktį, kurią buvo išduotas, paėmė duoną

Ir padėkojęs sulaužė ir tarė: „Imkite ir valgykite; tai yra Mano kūnas, kuris už jus sulaužomas. Tai darykite Mano atminimui.“

Taip pat po vakarienės jis paėmė taurę ir tarė: „Ši taurė yra Naujoji Sandora Mano kraujyje. Kiek kartų gersite, darykite tai Mano atminimui.“

Taigi, kada tik valgote šitą duoną ir geriate šitą taurę, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol Jis ateis.

Todėl kas nevertai valgo tos duonos ir geria iš Viešpaties taurės, tas bus kaltas prieš Viešpaties kūną ir kraują.

Teišťiria ŗmogus pats save ir tada tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos taurės.

Nes kas valgo ir geria nevertai, Viešpaties kūno neišskirdamas, tas valgo ir geria sau pasmerkimą.

Todėl tarp jūsų daug silpnų bei ligotų ir daug užmigusių.

Jeį mes patys save teistume, nebūtime teisiami.

Bet kai Viešpats mus teisia, tai ir sudraudžia, kad nebūtime pasmerkti kartu su pasauliu.

Telaimina Viešpats perskaitytą Jo Ŗodį. – Red.]

144 Tai visuomet taip šventa, taip didinga; manau, dabar derėtų nulenkti galvas tylioje maldoje. Jūs melskitės už mane, o aš melsiuos už jus. Melskimės vieni už kitus, kad Dievas būtų gailestingas mums, nevertiems kūriniams, kurie tuoj dalyvaus šioje šventoje komunijoje mūsų Viešpaties mirties atminimui.

145 [Brolis Branhamas daro pauzė tyliai maldai. Tuščia vieta juostoje – Red.] Šią išpaŗinimo maldą mes aukojame Tau, Tėve mūsų, ant Tavo auksinio aukuro su mūsų Auka, Viešpačiu Jėzumi. Mes prašome to Jo vardu. Amen.

146 Dabar vyresnieji turbūt užims savo vietas ir jie...bažnyčioje ir atves čia žmones, vieną eilę po kitos, komunijai. Visuomet prisimenu šią giesmę:

Avinėlio Kraujyje jėga
Niekuomet nesusilpnės.
O visa Bažnyčia išpirkta
Daugiau nenusidės.

Nulenkime galvas.

147 Maloningas ir Šventas Tėve, Jehova, didis Visagali, siųsk Savo palaiminimus Savo žmonėms, kol mes laukiame. Atleisk mūsų nuodėmes. Ir dabar mes atnešame Tau šį komunijos simbolį, šį vyną, vynuoges, kurios buvo išaugintos, ir tarnautojų rankos jas spaudė. Ir tai buvo paversta vynu dėl to, dėl ko mes dabar tai atnešame Tau – kad mums tai simbolizuotų Jėzaus Kristaus Kraują. Meldžiu, Tėve, kad tam pašventintum šį vyną. Atleisk visas mūsų nuodėmes. Ir tegul kiekvienas ŗmogus, kuris priima šį vyną į savo kūną, gauna

sveikata, jėgas ir išganymą iš Tavęs. Suteik tai, Viešpatie. Mes prašome Jėzaus vardu. Amen.

148 Biblijoje sakoma, kad kai Jis laužė duoną ir palaimino ją, tarė: „Imkite ir valgykite, tai yra Mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Tai darykite Mano atminimui.“ Ir kai mes imame šiuos mažus košerinės duonos gabalėlius, kurie pagaminti be raugo... Ji paruošta krikščionių. Ji paruošta todėl, kad simbolizuoja Kristaus Kūną. Mes žinome, kad...kad mokiniai Kristaus dienomis, ar bažnyčios dienomis, imdavo šias dalis ir ruošė vakarienę paskutinės vakarienės metu, Kristaus paskutinėje vakarienėje. Ir visoje Biblijoje būtent mokiniai paskirdavo visa tai žmonėms. Ir šiandien, šių mūsų dienų mokiniai, mūsų broliai čia, bažnyčioje, šio veiklos mokiniai, tarnauja žmonėms. Ir jie ims šiuos gabalėlius ir dalins žmonėms.

149 Ir dabar, kai priimate šią duoną, atminkite: ji simbolizuoja Avinėlį. Prieš daugelį metų, kai avinėlis Izraelyje būdavo kepamas ugnyje ir valgomas su karčiomis žolėmis, žmonės gaudavo jėgą: jų batai nesusidėvėdavo, rūbai nesusinešiodavo per visą kelionę, kol jie pasiekė pažadėtąją žemę. Tepalaiko mus Dievas sveikus, laimingus, tarnaujančius Jam, kol pasieksime mums duotą Pažadėtąją Žemę.

Pasimelskime.

150 Maloningasis dangiškasis Tėve, kaip aš kalbėjau šįvakar apie tą šventą, pašventintą mūsų Viešpaties Kūną, kuriame gyveno visa Dievybės Pilnatvė... Kai aš pagalvoju, kad tas Kūnas buvo palaužtas ir sudaužytas, ir Kraujas tekėjo, matėsi Jo nugara ir šonkauliai, nugara driekėsi rimbo žymės; kai aš pagalvoju, kad ši raukšlėta, iškulta duona tai simbolizuoja, šie atsiminimai vėl liečia mūsų širdis. Viešpatie, šįvakar mes sudedame savo širdis ant Tavo altoriaus. Atleisk mums, o Dieve. Ir tegul ši sulaužyta duona, kai ji pateks į šių Tavo tarnų burnas, tegul jie pamato, kad tai Tavo brangus Kūnas buvo palaužtas ir sužeistas, ir Tavo žaizdomis mes išgydyti. Suteik tai, Viešpatie. Pašventink šią košerinę duoną numatytam tikslui. Mes to prašome Jėzaus vardu. Amen.

151 (Palaukite minutėlę.) Tai nėra uždara komunija. Kiekvienas krikščionis tikintysis kviečiamas prie Viešpaties stalo dalintis šiuo bendravimu su mumis. (A, žinoma, galite.)

Raktas durims
(The Key To The Door)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo skelbtas 1962 m. spalio 7 d. sekmadienio vakarą Branhamo maldykloje, Džefersonvilio mieste (Indianos valstija, JAV). Juostos, numeriu 62-1007, trukmė – viena valanda ir trisdešimt dvi minutės. Pasinaudojus magnetine juosta, iš anglų kalbos į lietuvių kalbą išversta be sutrumpinimų ir pakeitimų. Pirmasis leidimas, 2009 m.

Šis leidinys buvo išleistas tikinčiųjų paaukojimų dėka.